

O závažnosti leninismu.

(Výňatky.)

Gertrud Baumgart

Stále více se při zabývání německým národním duchem vynořuje otázka: Který duch způsobil zvěrstva národního socialismu? Lze jej pokládat za protiobraz tohoto přece vlastně zprostředkujícího národního ducha – nebo jako znetvořený obraz?

Když pohlédneme na národy, které čtyřicet let – nebo dokonce sedmdesát – musely žít za „zdi“, naskytá se druhá otázka: Který duch stál za působením leninismu? Musí to být duch, který působí přes národy, jehož bytost se rozprostírá nejen jedním národem a jeho zemí, nýbrž který zachvacuje různé národy v různých oblastech země.

Když Karel Marx říká: „Když idea ovládne masy, stává se materiální mocí“, vyjadřuje – jako ateista – co se děje, když „idea“ naplní srdce a hlavy milionů lidí. Vzniká tím též něco skupinově duševního, skupinová duchovnost strašlivé působnosti. Já jednotlivého člověka je vyhnáno, zmlkne, ztratí svoji mravní pořádkující a zodpovídající sílu. Individuum se stává součástí „masy“, více či méně povolným, poslušným, ovladatelným.

Tak například byli pedagogové v bývalé NDR pověřeni vychovávat děti k nenávisti, k nenávisti proti „všemu imperialismu“, až ke slibu obranné pohotovosti, naproti tomu k lásce ke všem „bratrským národům“. S výchovou k nenávisti se mělo začít v posledních ročnících mateřské školy. Jak se proti tomu brání dětské duše, ukazuje tento zážitek: Čtyřleté dítě na otázku, kdo zničil Drážďany, odpovědělo místo „anglo-američtí bomboví teroristé“: „Zlý vlk“.

Mnohým otřesným, duševní nouzí, spory svědomí, procházeli lidé, jejichž bdělejší vnímání pocíťovalo pozadí toho, co nutilo jejich vnitřní i zevní život do určitých směrů. Snad v tomto bolestném zápolení spočívá vůbec počátek pokojného vzchopení se k odchodu, protože to často bylo nevědomým setkáním s Kristovou silou.

R. Steiner zodpověděl v přednášce z 13. června 1920 otázku po duchu leninismu, který stojí za mnohonásobným utrpením a umlčením člověka: „A zasvěcovací věda zvláštního druhu je také leninismus. To je ahrimanské zasvěcení, které má ve svém klínu moc dostat pryč ze země lidskou civilizaci, dostat ze země pryč všechno to, co se vytvořilo jako lidská civilizace“. R. Steiner označuje tento zasvěcovací směr jako „ležící pod úrovní lidského vývoje“, jako zasvěcení „ohromně silné vůle, téměř bezmezně silné zasvěcení vůle“. Ve sféře této iniciace se odehrává boj o vědomou duši, která má být zcela upoutána na tělo a jeho potřeby. K uspokojení potřeb těla slouží síly dolní přirozenosti, jimž slouží myšlení a chtění při vypnutí lidského středu /srdce/. To znamená ahrimanizaci vědomé duše. Ta propadá hmotě, ateismu, který R. Steiner označuje jako „nemoc“.

Uvedené lze srovnat s obrazy, které byly často popisovány v posledních měsících totalit: Především v činnosti státní bezpečnosti ve východních státech a ve vzdělávání funkcionářů těchto organizací. Již děti byly například v Rumunsku systematicky vedeny k bezcitnosti a brutalitě. Musíme však vidět též miliony lidí, kteří někde žijíce a pracujíce trpěli nevědomě a částečně těmito zasvěceními, která, ražena určitým způsobem, se jevila jako duševně deformující. Co se jim stalo, netuší, a osvobodit se je, je další těžká cesta.

Je nutno vzít v úvahu, že velká většina socialistických států byla vystavena tomuto zasvěcení. Tento duch – ahrimanská bytost v nejvyšším stupni, je protivníkem Krista, pomocník slunečního démona. V jakém rouchu nyní vystupuje – a kteří lidé jsou jeho služebníky?

R. Steiner říká 25. října 1918: Nyní, kdy se má opět zjevit Kristus v éterické úrovni, nyní zlo bude mít podobný význam jako zrození a smrt pro čtvrté poatlantské období. Ve čtvrtém poatlantském období vyvinul Kristus Ježíš svůj podnět pro lidstvo na Zemi ze smrti. A lze říci: a to, co povstalo ze smrti, se stalo tím, co vteklo do lidstva. Tak ze všeho zla je zvláštním paradoxním způsobem lidstvo pátého poatlantského období vedeno k obnovení mysteria Golgoty. Prožitím zla se uskuteční to, že Kristus se může opět zjevit, tak jako se zjevil skrze smrt ve čtvrtém poatlantském období.

Prožití zla je bolestné, roztríšťující. Avšak přesto patří co nejhluběji ke křesťansko rozikruciańskému zasvěcení. Kde to je prožitelné nejen ve vlastní duši, nýbrž kde to zachvátilo duši člověčenství, toto prožití se stává výzvou, výzvou všem. Lidé na východě slyšeli tuto výzvu a hledají to, co se zdálo být ztracené: náboženství. A že demonstrace v bývalé NDR začínaly prosebnými modlitbami, bylo činem, který nikdy nesmí být zapomenut. A my můžeme rozumět tomu, co R. Steiner řekl již 23. listopadu 1905:

„Tajemství pokroku budoucího lidstva je působení z pospolitosti.“

„Budoucnosti přináleží opět vytvořit společenství, a to z duchovna, z nejvyšších ideálů duše.“

„Lidé, kteří spolupůsobí v bratrství, jsou kouzelníky, protože je vyšší bytosti vtahují do svých regionů“.

/z časopisu Goetheanum přeložila Dana Bubníková/